

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita B. Matris Teresæ, De lesv Fvndatricis Monasteriorvm Monialivm & Fr. Carmelitarum discalciatorum ex prima regula

Ribera, Francisco de

Moguntiaë, 1603

Cap. XV. Prosequitur eandem materiam, & aliqua ponit ad maiorem cautelam, dicendo quomodo anima sese in oratione quietis gerere debeat: tractat qualiter multæ inueniantur animæ, quæ eo perueniunt, vt ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-43365

Prosequitur eandem materiam, & aliqua ponit ad maiorem cautelam, dicendo quomodo anima sese in oratione quietis gerere debeat: tractat qualiter multe inueniantur anime, quæ eo perueniunt, ut hanc orationem possideant, pauca verò quæ ulterius progrediuntur, sunt admodum utilia & necessaria.

AD propositum redeamus. Hæc animæ quies, est quæ multum in satisfactione & pace sentitur, quæ in ipsa ponitur anima cum potentiarum satisfactione & quiete, ut cū suavi admodum delectatione. Videtur illi, quæ ulterius non est progressa, nihil amplius vel magis desiderandum & bona voluntate, cum S. Petro diceret: faciamus hic tria tabernacula. Mouere se tunc anima non audet, timens ne illud bonum abscindat, & ne respirare quidē vellet, & nescit anima misera, quod nihil ex se possit, quo tantum bonum ad se attrahat, & multo minus retinere diutius poterit, quàm Dominus vult. Iam dixi, quod in illa prima quiete, ipsius animæ potentia non deficiunt, sed anima ita remanet cum Deo contenta, ut, dum in isto statu permanet, licet aliæ duæ potentia concertent, omni modo manendo ipsa voluntas Deo vnita, quies ipsa non perditur, imò paulatim denuò incipit intellectum colligere & memoriam, quia quantumlibet illa omnimode non remaneat repleta,

pleta nihilominus remanet optimè occupata, & nescit quomodo: etiam si diligentiam adhibeāt, non possunt illi auferre suum gaudium & facietatem, imò sine magno labore, adiuuat se ipsam, ne illa parua amoris scintilla extingatur. Dominus mihi gratiam tribuat vt ita exprimere possim, quo intelligar: sunt enim quamplurimæ animæ, quæ ad hunc statum perueniunt, pauca verò quæ vltius progrediuntur, & nescio cuius culpa proueniat: cum certum sit quod per Deum non stat, cumque sua Maiestas gratiam vltius progrediendi tribuat, & non dubito quin etiam multò maiorem daret, si per nos non staret, & multum refert si anima cognoscit magnam in qua est dignitatem & fauorem quem illi fecit Dominus, & sic iusta ratione terrenis amplius affici non deberet: cum sua diuina bonitas illam cœlis vicinam fecerit, si alioqui aliter sua culpa succedet, infelix erit si defecerit. Credo quod si non perseuerauerit, illam in profundum præcipitari permittet, sicuti mihi contingebat, si alioqui Dominus me per suam misericordiam non reuocasset. Istud plerunque accidere solet meo quidem iudicio propter culpas grauiore, & non est possibile tantum relinquere bonum, sine magna plurimorum malorum cæcitate. Rogo itaque omnes animas ob amorem Domini nostri, quibus sua Maiestas talem tribuit fauorem, vt cum ad talem statum peruenerint, cognoscant & per sanctam humilem præsumptionem in pretio habeant, ne eorum

rum

rum culpa ad ollas ægyptiacas reuertantur. Si verò per debilitatem, malitiam, & peruersam inclinationem ceciderint, sicuti ego, semper sint memores istius boni quod perdidierunt, & seipsas habeant suspectas, in timore ambulent: idque non sine ratione, quia si ad orationem nõ redeunt, de malo in peius incident. Casum voco quando viam abhorrent, per quam illud bonum obtinuerant, & illis animabus loquor. Nõ dico quod non sunt casuræ, ita vt Deum offendant & peccatum aliquod faciant, licet rationabile esset, vt seipsas optimè ab illis custodirèt, illæ præcipuè, quæ à Deo eiusmodi gratiam accipere inceperunt, verum fragiles & miseri sumus. Attamen serio videant ne orationem intermittant, quia hic intelligent id quod faciunt & dolorem à Deo acquirent & contritionem, nec non surgendi vigorem, & certo certius credant si ab oratione diuertent, quod ad maxima pericula current. Nescio si intelligo quod dico, quia ex me ipsa alios iudico. Et in isto orationis modo vult Dominus, vt per paruam veri sui amoris scintillam, quam Dominus in anima incipit accendere, intelligat quid sit iste amor communi fauore.

Ista quies, & collectio & scintilla si est Dei spiritus, vel gustus à Dæmonio datus, vel à nobis procuratus, licet ille, qui benè est expertus, sit impossibile, vt non statim intelligat non esse tale quid quod acquiri possit: Sed quia hæc natura est in tantum desiderosa gustum acquirèdi

ideo

ideo omnia probat, sed multum frigida breui temporis spacio remanet, quia licet multum velit & conetur hunc ignem accendere, quo gustum illum lucretur, non tamen aliud facere videtur, quàm quod aquam addat, vt extinguatur. Nunc verò parua ista scintilla in anima à Deo posita sit tam parua vt velit, magnum tamen excitat rumorem, & si peccata nostra non delentur, est illa quæ postea magnum accendit ignem, qui ex se flammam emittit maximi Dei amoris, vt suo loco dicemus, quas vult sua diuina Maiestas vt animæ perfectæ habeant, & ista scintilla est indicium siue pignus, quod Deus animæ tribuit, quam ad magna eligit, si alioqui sese ad ea disponit vt recipiat, & est maius donum, quam vnquam dici possit. Ad condolendum moueor cū videā (vt dixi,) quod multæ animæ ad eiusmodi signum perueniant, & vltius non procedant, & sunt tam pauca, vt pudeat me dicere. Non dico, quod sint pauca, quia etiam multæ sunt quas Deus pro maioribus alijs rebus conseruat, sed loquor de illis quas ego vidi. Hoc vellem, vt supra modum attenderent, ne talentum abscondant, quia videtur Dominus illas ad aliorum salutem elegisse, maximè hisce temporibus, in quibus necessarium est, vt sint amici Dei, forsitan vt debiles sustententur, & illi qui in seip-sis talem cognoscent gratiam, sese pro eiusmodi habeant, vt sciant legi correspondere, quam etiam huius mundi amicitia requirit. Aliter uiuant, sicut dixi, cum timore, ne sibiipsis dam-

num

num inferant, & faxit Deus, vt sibiipfis tantum. Quod verò tempore quietis debeat facere anima hoc solum est, vt procedat cum suauitate & sine strepitu, strepitum voco per intellectum procedere quærendo multa verba & considerationes, vt gratiæ reddantur pro tali beneficio, & accumulare peccata propria & defectus, vt cognoscat non mereri. Totum illud hic mouetur, intellectus repræsentat, bullit memoria, & certè istæ potentiæ mihi magnam adferunt defatigationem, & licet paruam habeam memoriã submittere illam non possum. Voluntas postea in illo tempore quietis, cum quiete & consideratione considerat, qualiter cum Deo per brachiorum potentiam non bene proceditur; & sunt in modum lignorum magnorum, quæ si sine discretionẽ apponuntur scintillam extingunt, hoc ipsum cognoscat & cum humilitate dicat. O Domine quid hic facere debeo? Quid famula tua videre debet, cum Domino suo & terra cum cælo? vel alia verba quæ sese offerent amore plena, remanendo optimè fundata in cognoscendo illud verum esse quod dicitur, & non curet intellectum, qui nimium est importunus, et si anima illi velit partem dare istius quod gustat, vel defatigatur, vt denuo colligat nõ bene facit, sæpè. n. euenit, vt in ista vnione volũtas maneat quieta, & vnita, & intellectus inquietus, & est melius, vt eum relinquat quã eum sequatur, sed remaneat, gaudendo in illa quiete & gratia quæ illi Dñs facit, & remaneat, vti remanet collectum

exa-

examen apum, quia si nulla illarum alueum intraret, & vna post aliam exiret, nulla tandem remaneret, & sic malè operaretur mel, ita anima multum perdet, si in hoc particulariter consideratè non remanet, quando intellectus est excitatus & incipit ordinare praxim, & in minimo temporis spacio rationes quærere. Et si illæ sint dictæ benè, putat ratio quod aliquid facere possit, quia hoc solum hic considerandum est, vt clarè cognoscat nullam esse aliã rationem ob quam Deus eiusmodi fauorem facere debeat, nisi suam bonitatem, vt que videamus in quantum Deo sumus vicini, & à sua Maiestate gratiam petere, eamq; pro ecclesia sancta rogare, nec non pro illis, qui sese nostris commendant orationibus, pro animabus in purgatorio existentibus, non cum verborum strepitu, sed desideriorum sensu, vt audiatur. Hæc oratio multa comprehendit, & plus acquiritur, quam si per intellectum operaretur, cum voluntas ipsa sit per rationes aliquas excitata, quæ ab ipsa ratione representantur: vt videatur effecta melior ad renouandum istum amorem, faciatque tunc aliquos amoris actus, dicendo. Quid faciet pro illo, cui tantum debet? sine eo quod recipiat & quærat aliquam intellectus molestiam, vt dixi. Magis hîc ad propositum faciunt minuta stramina cum humilitate apposita, & magis adiuuant, vt accendantur, quam si multa ligna simul iuncta & ligata apponerentur, quæ meo quidem iudicio sunt doctæ rationes, quæ potius breui

breui temporis spacio extinguent, dico quod adhuc minus quam stramina erunt, si nos ipsi ea apposuerimus. Et hoc admodum est vtile pro doctis, qui mihi mandant, vt scribam, quo per Dei bonitatem in hoc omnes conueniant, & facillimè fieri potest; vt tempus in applicâdo scripturas consumant, licet tamen etiam ipsis literæ proderunt & nunc & postea, nihilominus meo quidem iudicio in omnibus actibus orationis, non sunt admodum necessariae, nisi vt voluntatem texidiorem reddant, quia tunc intellectus eo quod videat lucem sibi vicinam cum maxima remanet claritate, eo quidem modo, vt ego, quæ sum illa, quæ eram, videar facta alia, & sic est, quia aliquando mihi accidit, quod nihil intellexerim eorum, quæ ordinariè legebam, maxime Psalmos, sed neque quid in vulgari lingua significare vellèt percipere poteram. Remaneat itaq; anima tempore illo quietis, in sua quiete. Non id dico si alioqui concionari aut docere debent, quia tunc bonum est, vt doctrina & eruditione præualeant, vt alij instruantur, qui parum sciunt, vt ego, cum charitas sit quid magnum, qua pro amore Dei alios iuuant, quo Deum purè ament, sed in quietis oratione remaneat anima in sua quiete & literæ ab altera parte, veniet tempus quando pro honore Dei iuuabunt, illasque in precio habeant, ita quod neque pro maximo quidem thesauro illas quin quæ fuissent, relinquere voluissent, idque solum ad inseruiendum suæ diuinæ Maiestati, cum
mul-

multum iuuent. Sed in conspectu diuinę sapien-
tię plus valet paruum humilitatis studium eius-
que actus quam tota sapientia humana. Hic ar-
gumentatio locum non habet, cum non sit res
periculosa, sed cognoscere per puram simplici-
tatem id quod sumus, & sese coram Deo præ-
sentare, qui desiderat, vt anima stulta deueniat
vti verè est in conspectu suę diuinę Maieftatis,
humiliando sese in tātum, vt patiatur ipsam co-
ram se, cum sumus, qui sumus. Intellectus etiam
mouetur, vt agat gratias concinnè, sed voluntas
cum quiete non audens sicut publicanus oculos
eleuare, & hoc modo maiorem facit gratiarum
actionem, quàm intellectus vnquam per Re-
thoricam operando facere poterit. In summa,
hic mentalis oratio totaliter dimitti non debet,
neque verba aliqua etiam vocalia, si poterit aut
velit, quia si quies fuerit magna, vix sine pœna
loqui poterit. Sentitur meo quidem iudicio si
fit spiritus Dei, vel à nobis procuratus per prin-
cipium deuotionis, quem dat Deus, & volueri-
mus nos sicut dixi transire ad istam quietem vo-
luntatis, & tunc nullum operatur effectum, &
citò finitur, & ariditatem relinquit, & si dæ-
monium est, videtur mihi, quod anima exerci-
tata cognoscet, quia inquietudinē relinquit: &
paruam humilitatem, nec non paruam præpa-
rationem, vt illos operetur effectus quos Deus
operari solet. Non relinquit lucem in intelle-
ctu, neque in veritate firmitatem. Potest hic
parum facere damni, vel nullum si dirigit ani-

ma delectamentum & suauitatem, quam tunc sentit in Deum, in ipso suas cogitationes, & desideria ponendo. Et hoc modo non potest Dæmonium aliquid lucrari, imo permittet Deus, vt eodem delectamento cuius in anima Dæmonium est causa, multum perdat, cum fiat vt anima adiuuetur, cogitando quod sit Deus, eueniet vt Deum cum ipsius desiderio oret: & si anima fuerit humilis, & non curiosa, non sapius Dæmonium reuertetur, cognoscendo quod perdat. Magnum est fundamētum, vt liberari possimus ab astutia Dæmonis & gustu quem ipse tribuit, si incipimus deliberatè portare crucem Christi, vt ipsum per eandem viam, quam ipse nobis demonstrauit, sequamur, dicendo. Qui vult venire post me abneget semet ipsum & sequatur me. Ipse dedit nobis exemplum & de nullo sibi timeat, si solum ipsius sequitur consilium, vt illi satisfaciatur, & ex utilitate quam in se ipsis sentiēt, clarè cognoscent, quod non sit Dæmoniū. Quia quantumlibet denuo ceciderint, remanebit nihilominus aliquod signum, quod ibi fuerit Dominus, quod est vt statim ex peccato resurgat, vna cum aliis signis de quibus modo dicam. Quando est Dei spiritus, non est necesse, vt aliqua humilitatis indicia quærat, nec non sui ipsius confusionis, quia Deus illam sibi tribuit, longè aliam, quàm nos nostris considerationibus acquirere possumus, quæ nulla est in comparatione veræ humilitatis, cum quadam luce quam nos Dominus docet, & talem in nobis gene-

gene-

generat confusionem, vt anima consumi videatur. Notissimum est, quod quanto maior & clarior est sui ipsius notitia quam Dominus tribuit, tanto magis & melius cognoscimus qualiter nihil à nobis habemus, & tantò magis quanto maiora sunt bona. Ponit præterea in nobis Dominus desiderium ardentissimum in oratione procedendi, & illam non derelinquendi ob quamcunque causam siue molestiam, quâcumque grauissimam, quæ succedere posset, & ad omnia se paratam offert. Habet præterea talem securitatem cum humilitate & timore salutis, vt statim expellat timorem seruilem, & filialem ponit maiori, cum incremento, præterea animaduertit, quod Dei amor in seipso crescit, solitudinemque quærit, vt diutius de tanto bono gaudeat. Vltimò ne longior sim, est principium omnis boni, cum flores sunt in tali statu & non aliud deest quam vt germinent.

CAP. XVI.

In quo tractatur de tertio orationis gradu & altissima quædam tractat, quidque anima possit, quando eousque peruenire potest: & quales sint eius effectus, quos eiusmodi gratiæ efficiunt. Sunt multum ad propositum, vt spiritus eleuetur ad laudandum Deum, & est pro consolatione eorum, qui hucusque peruenient.

K 3

Loqua-